वैदेही वत मे प्राणान् शोचन्ती क्षपयिष्यति ।
हीना हिमवतः पार्श्वे किंनरेणेव किंनरी ॥ ६९ ॥
न हि राममहं दृष्ट्वा प्रवसन्तं महावने ।
चिरं जीवितुमाशंसे रुदन्तीं चापि मैथिलीं ॥ ७० ॥
सतीं त्वामहमत्यन्तं व्यवस्याम्यसतीं सतीं ।
रूपिणीं विषसंयुक्तां पीत्वेव मदिरां नरः ॥ ७१ ॥
अनृतैर्वत मां सान्त्वैः सान्त्वयन्ती स्म भाषसे ।
गीतशब्देन संरुध्य लुब्धो मृगमिवाबधीः ॥ ७२ ॥
अनार्य इति मामार्याः पुत्रविक्रायिकं ध्रुवं ।
विकरिष्यन्ति रथ्यासु सुरापं ब्राह्मणं यथा ॥ ७३ ॥
अहो मम महत् कृच्छ्रं यत्र वाचः क्षमे तव ।
दुःखमेवंविधं प्राप्तं पुराकृतमिवाशुभं ॥ ७४ ॥
चिरं खलु मया पापे त्वं पापेनाभिरक्षिता ।
अज्ञानादुपसंपन्ना रज्जुरुद्बन्धनी यथा ॥ ७५ ॥
रममाणस्त्वया सार्धं मृत्युं त्वां नाभिलक्षये ।
बालो रक्षसि हस्तेन कृष्णसर्पमिवास्पृशं ॥ ७६ ॥
तं तु मां जीवलोकोऽयं नूनमाक्रोष्टुमर्हति ।
मया ह्यपितृकः पुत्रः स महात्मा दुरात्मना ॥ ७७ ॥
बालिशो वत कामात्मा राजा दशरथो भृशं ।
स्त्रीकृते यः प्रियं पुत्रं वनं प्रस्थापयिष्यति ॥ ७८ ॥

Digitized by Google